

Τολμῶ δὲ νὰ προσφέρω ὑμῖν ἐπὶ πίνακος, οὐχὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ταλαιπώρου τυπογράφου — δὲν θὰ θελήσετε αὐτήν — ἀλλὰ τὰ γεγηρακότα ποικίλα τῆς Ἀ. Σεπτεμβρίου, ἀφ' οὗ πρῶτον εἰδοποιήσω ὑμᾶς ὅτι ἔκτοτε καὶ ἡστράψε καὶ ἔθρεψε καὶ ἐθρόντησε καὶ πολλὰ μεταβολαὶ ἐπῆλθον εἰς τὸν Ἀττικὸν κόσμον — ἐξαιρουμένου τοῦ τῶν γυναικῶν, — ἐλπίζων ὅτι, ἀδελφὴ ὡς ὁ ἔωλος ἄρτος, δὲν θέλουσι συναρᾶσαι τὸν ὑμέτερον στόμαχον ὡς τὰ ἔωλα ὡς συγγνώμη δὲ μοι ἔστω διὰ τὴν κακοφωνίαν.

Ταῦτα καὶ μένω

Ταπεινότητος θεράπων, Κύριοι,

Ἐλάχιστος θαυμαστής, Κυρίαί,

Σ.

—οοο—

ΠΟΙΚΙΛΑ ΤΗΣ 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.

Τὸν βορέαν διεδέχθη ἐμβάτης σφοδρὸς συναγείρας τὴν παμπάλαιαν τῆς Ἀττικῆς κόνιν κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ταλαιπώρων κατοίκων καὶ τυφλῶν τὰ εἰς Πειραιᾶ καταβάνοντα λογικά τε καὶ ἄλογα ζῶα· τοῦτον δὲ νηνεμία καύσωνος πολλοῦ πάροχος. Ἡ μεταβολὴ αὕτη τοῦ κairoῦ ὑπέκλεψε τῷ Πειραιᾷ τὸ ἥμισυ τῶν μετοίκων Ἀθηναίων, εἰς δὲ τὰ γυναίκεϊα λουτρά δὲν βλέπεις, ὡς κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα, μακρὰν σειρὰν γυναικῶν ἀνυπομόνως ἔξωθεν περιμενουσῶν. Περί τῶν λουτρομανῶν τούτων τῆς Εὐκείας ἀπογόνων δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ἐντελῶς ὅτι ὁ Albéric Second λέγει περὶ τῶν ἐν Γαλλίᾳ λουομένων· « Ἄν θέλῃς, λέγει, νὰ τηρήσῃς τὴν ἀπάτην αὐτὴν (νὰ νομίζῃς δηλαδὴ ὅτι εἶσαι ὅσας ἀπαντᾷς εἶναι ὠραίαι) μὴ τὰς ἐξανίδῃς τὴν ὥραν τοῦ λουτροῦ, διότι ἂν τινες ἐξέλθωσι τῆς δοκιμασίας νικηφόροι, μέγας ἀριθμὸς δὲν θέλει δυνήθῃ νὰ ὑποστῇ αὐτήν. Οἱ πόδες, ὑπὲρ τὸ δέον περισφιγγθέντες εἰς τὰ μικρὰ ὑποδημάτια τῆς Στακτοπητοῦς, κηλιδοῦνται ὑπὸ πλᾶκῶν κοκκίνων· εἶναι δὲ πρόδηλον ὅτι οἱ πόδες ἐκεῖνοι διατηροῦσιν ἀφύκτως σχέσεις μετὰ τῶν πεδιατρῶν.

» Τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον κόσμυβον μαλλίων, τὸν ὁποῖον ἐθαύμασες κυμαινόμενον ἐπὶ ἀλαβαστρίνου τραχήλου καὶ ἐγκεκλεισμένον ἐν δικτύῳ μεταξίνῳ, φρονίμως κατέθεσαν αὐτὸν καὶ τὸν ἀφῆκαν εἰς τὴν σκηνὴν ὅπου ἐκδύονται. Οἱ δὲ μάλλιναι σάκκοι, ὅπου αἱ φιλόλουτροι συγκατατίθενται νὰ φυλακίσωσι τὰς χάριτάς των, πλὴν ὀλίγων ἐξαιρέσεων, ἔχουσι λυπηρὰν ἀσχημίαν. — Ἡ Κυρία Lafarge διηγεῖται ἐν ταῖς Ὠραῖς φυλακῆς ὅτι κατεδίκασεν ἑαυτὴν νὰ μένῃ κατακεκλιμένη ἐπὶ ἑξ μῆνας, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ἀνάγκην νὰ ἐνδυθῇ τὸ κανονισμένον ἔνδυμα τῆς φυλακῆς. Ἐγὼ εἶδον τὰς δεσμώτιδας τοῦ Montpelier καὶ τὰς εὐρίσκω πολὺ καλλίτερον ἐνδεδυμένας παρὰ τὰς πλείστας τῶν τοῦ συρμοῦ γυναικῶν, ὅταν ἀπέρχονται εἰς τὴν θάλασσαν.

» Ἐνδεδυμέναί τοσοῦτον ἄλλοκῶτως καὶ αὐταὶ αἱ

ὠραιότεραι Ἀφροδίται τῶν ἀρίστων τεχνιτῶν γίνονται φόβητρα ἱκανὰ νὰ πτοήσωσι τοὺς ὀποργίλους κατὰ τὴν ὥραν τῶν κερασίων. »

Καὶ ὁμῶς ἡμεῖς προτρέπομεν τὰς Ἑλληνίδας νὰ ἀγοράσωσι τοιαῦτα ἐνδύματα λουτροῦ, διότι καθ' ἡμᾶς αὐτὰ μὲν δὲν ἀσχημίζουν πολὺ τὰς μὴ ἀσχημούς, ἡ δὲ ἀτημέλητος κατάστασις, εἰς ἣν εὐρίσκονται νῦν αἱ λουόμεναι ἐν Μουνυχίᾳ, βλάπτει βεβαίως τὰ ἥθη τῶν ἔξωθεν ἐπὶ λέμβων εἰσερχομένων Ἀγγλων. Ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Πραξιτέλους, καὶ ἔνδυμα λουτροῦ ἂν φορῇ, πάντοτε Ἀφροδίτη θὰ λέγηται, ἡ ἀσχημος ὁμῶς, ἡ ἀσχημος * * *, καὶ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μεδίκων ἐὰν δειχθῇ, οὔτε φύσιν ὁ' ἀλλάξῃ οὔτε ἔψιν· ἂν δὲ περιβληθῇ ἔνδυμα λουτροῦ, τοῦλάχιστον καλύπτει διὰ τῆς Αἰδοῦς τὴν Ἀσχημίαν.

Τρεῖς ἀστερίσκοι, * * *, τοῦτο ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θέλει θεωρηθῇ ὡς ὄνομα· ἀνὸμως πᾶσαι αἱ Ἑλληνίδες τῶν νομῶν Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος, Ἀχαΐας καὶ Ἠλίδος κτλ. κτλ, ἂν πᾶσαι αἱ Γραικίδες τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Σμύρνης κτλ. κτλ, πᾶσαι αἱ Ἀχαιίδες τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, πᾶσαι αἱ Δαναίδες τῆς Ἐπτανήσου ἐκλάβωσι καὶ τοῦτο ὡς ὕβριν, τότε ὦ! τότε! . . . θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Figaro:—pourtui que je ne parle en mes écrits ni de l'autorité, ni du culte, ni de la politique, ni de la morale, ni des gens en place, ni des corps en crédit, ni de l'Opéra, ni des autres spectacles, ni de personne qui tienne à quelque chose, je puis tout imprimer librement, sous l'inspection de deux ou trois censeurs(*). Καὶ ἀφ' οὗ εἶπω ταῦτα θὰ ὑπάγω ὡς αὐτὸς . . . νὰ κουρεύω, ὅχι νὰ κουρεύωμαι.

Ἐχω ἄρ' αὖ τὸ δικαίωμα παρὰ τῶν δύο ἢ τριῶν λογοκριτῶν μου νὰ ὁμιλήσω περὶ τῶν ἐπὶ τῆς Τερψιθέας παικνίζουσῶν μουσικῶν; — Περστέρησα ὅτι ἀρίστη πρῶτον εἶναι ἡ αὐστριακὴ, κατὰ δεύτερον λόγον ἐπιτυγχάνει ἡ ἰταλική, ἔπειτα ἡ γαλλικὴ καὶ τελευταίᾳ ἡ ἀγγλική. Πᾶσαι δ' εὐγενῶς φερόμεναι πρῶτον παικνίζουσι τὸν ἑλληνικὸν θούρειον « Μαύρη νύκτα ὅστ' αὖ βραυὰ » ἔπειτα τὸν τῶν λοιπῶν δυνάμεων Γαλλίας, Ἀγγλίας, Ρωσίας, Ἰταλίας, Δανίας καὶ Αὐστρίας, τελευταῖον δὲ τὸν ἴδιον ἑαυτῶν, πλὴν τῆς ἀγγλικῆς, πάντοτε προταττούσης τὸν ἀγ-

(*) Le mariage de Figaro. Πράξις Ε'. Σκηνὴ Γ'. « Φθάνει νὰ μὴ ὁμιλῶ εἰς τὰ γραφόμενα ὑπ' ἐμοῦ μήτε περὶ ἀρχῆς, μήτε περὶ θρησκείας, μήτε περὶ πολιτικῶν, μήτε περὶ ἠθικῆς, μήτε περὶ ὑπαλλήλων, μήτε περὶ μέγα δυνάμεων σωμάτων, μήτε περὶ τοῦ Μελοδράματος, μήτε περὶ τῶν λοιπῶν θεαμάτων, μήτε περὶ κἀνενὸς ἀνθρώπου συνδεομένου πρὸς κἀνὲν πρᾶγμα, δύναμαι νὰ τυπύνω πάντα ἐλευθέρως, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν δύο ἢ τριῶν λογοκριτῶν. »

γλυκὸν ὕμνον καὶ ὕστατον ἐπιταπτοῦσης τὸν ἑλλη-
νικόν. Καὶ ὁμῶς οἱ παριστάμενοι τοὺς μὲν Γάλλους,
Ἰταλοὺς καὶ Αὐστριακοὺς οὐδέποτε χειροκρότησαν,
τοὺς δ' Ἀγγλοὺς ἐκάστοτε χειροκροτοῦσι. Τοιοῦτος
ὁ κόσμος! Ὁ ἄνεμος πνέει τὴν σήμερον πρὸς τὴν
Ἀγγλίαν. . . . ἂν ἠδύνατο τοῦλάχιστον νὰ συμπαρα-
σύρῃ πρὸς τὰ ἀγγλικά ὦτα τὰς παραφωνίας τῆς
ἀγγλικῆς μουσικῆς! — Τίς ἢ ἀνάγκη, εἴποιεν ἄν
τινές, εὐκόλως τὰς ὑποφέρουμεν δι' ἀγάπην τῆς Ἀγ-
γλίας.

Τὴν αὐτὴν ἀγάπην δὲν ἐφαίνετο τρέφων πρὸς τοὺς
Ἀγγλοὺς μουσικὸς τις ἐκ τῶν ἡμετέρων, ὅστις στο-
λὴν ὁδοιπορίας φέρων καὶ ἡμιμεθῆς, γερμανὸς δὲ τὸ
γένος, κατέβαινε πρὸ τινος εἰς Πειραιᾶ ἵν' ἐπιβῇ μετὰ
τῆς σάλπιγγος εἰς τὸν ἀτμοδρόμωνα — τὸ ὄνομα
περιττόν, διότι ἓνα μόνον ἀτμοδρόμωνα ἔχομεν —
ἀναχωροῦντα εἰς Γαλλίαν· διότι ἀδιακόπως στρέ-
φωμεν τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ νῶτα τοῦ παρὰ τὸν ἁμα-
ξηλάτην καθημένου Ἀγγλου, ὅτε μὲν τῷ ἐδείκνυνεν
ἐκφραστικώτατα τὴν πυγμὴν, ὅτε δ' ἐνέπαιζεν αὐ-
τῷ προσκρῦζων τὸν ἀντίχειρα τῆς δεξιᾶς ἐπὶ τοῦ
ὠτίτου τῆς ἀριστερᾶς, καὶ τὸν ἀντίχειρα ταύτης ἐπὶ
τῆς ἀκρᾶς τῆς ῥινός του.

Ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ μουσικῆς καὶ μουσικῶν, ἐντὸς
τοῦ προκειμένου ἐμμένουμεν ἂν καὶ περὶ τοῦ ποιητοῦ
τοῦ *Υἱοῦ τοῦ Δημίου* λαλήσωμεν. Ὁ Κύριος Ἀλ.
Καντακουζηνός, τοῦ διδασκάλου τοῦ ἔθνους Κούμα
ὑιῶνός, ὑπ' ἀρίστους ὑπόσχεται οἰωνοὺς τὴν ἀνόρθω-
σιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς. Καθαρίσας
ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἤχων τὴν ἑλληνικὴν τῆς ἡμετέρας
ἐκκλησίᾳς μουσικὴν, ἐφήρμοσε τὴν τετραφωνίαν εἰς
τὴν ἑλληνικὴν τῆς Ὁδησσὺς ἐκκλησίαν· καὶ κατὰ
τὴν μαρτυρίαν εὐμούσων τῆς πόλεως ἐκείνης κατοί-
κων, ἐπέτυχεν οὐκ ὀλίγον. Κρίνεις δὲ τοὺς καιροὺς ἀρ-
μοδίου, κατήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπως εἰσαγάγῃ
καὶ περ' ἡμῶν τὴν τετραφωνίαν καὶ ἀποσκορακίσῃ τὸ
ἔθρονον καὶ γαρόν τῶν ψαλτῶν. Ἀλλ' ἀμφιβάλλο-
μεν ἂν θὰ ἐπιτύχῃ· διότι ἡμεῖς ὑπερεντείνοντες ἐν
οἷς οὐ δεῖ τὸν πρὸς τὰ πάτρια ζῆλον, νομίζομεν ὅτι
νεωτερίζομεν καὶ ἐκφραγιζόμεθα ἂν καθαρίσωμεν
τὴν μουσικὴν ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἐπεισάκτων βαρβαρο-
φωνῶν. Κατὰ ταῦτο ὁμοιάζομεν πρὸς τοὺς Κινέζους.

Ὀλίγοι εἶδον καὶ ὀλίγοι γνωρίζουσιν ὅτι ἀνεκα-
λύφθη ἐσχάτως ἐν τινι ἀρχαίῳ φρέατι καθαριζομένῳ
κατὰ τὴν Ἀλωπεκίην, παρὰ τοὺς Ἀγγελοκήπους, εἰ-
δῶλιον τῆς Ἀφροδίτης ὑποτιθέμενον, ὑποδεούσης
τοῖς μαστοῖς τὸν ἱμερόεντα κεστόν. Καὶ τὸ μὲν
ἀγαλμάτιον χαλκόν, ἀρίστης ἐργασίας, ἀκέραιον δὲ
καθ' ὅλα καὶ ἥκιστα σχεδὸν τετραμμένον, ἵσταται
ἄνευ ἄλλου στηρίγματος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός,
ἂν ἐπὶ βάσεως λεῖας στηθῇ· τοσούτω καλῶς ἑσταθ-
μίσθη! ἔχει δὲ τὸ κάλλος ἑλληνικὸν καὶ ἄξιον τοῦ

ὀνόματος ὅπερ δίδεται τῇ γυναικί. Ὁ δὲ κεστός,
τόπον *corset* ἢ *ceinture régente* παρὰ ταῖς ἀρ-
χαίαις καλλωπιστρίαις ἐπέχων, (καὶ διὰ τοῦτο προ-
τείνουμεν τὴν λέξιν αὐτὴν ἀντὶ τοῦ ξένου *corset*) δι-
πλοῦς ἢ τριπλοῦς τυλίσσεται περὶ τὸ σῶμα. Ὁ κύ-
ριος τοῦ ἀγαλματίου τούτου, Σπυρίδων Παυλίδης,
ἀνὴρ φιλόκαλος, παρήγγειλεν ἐκμαγεῖα γύφινά αὐτοῦ
ἐλπίζομεν λοιπὸν ἔτι προσεχῶς θέλομεν δυνήθῃ νὰ
παραδώσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν τὸ νέον τοῦτο
σχῆμα τῆς ὀλογύμνου θεᾶς τοῦ ἔρωτος μετ' ἰδίας
περὶ Ἀγγελοκήπων πραγματείας.

Ἐν τούτοις διὰ τί εἰς μέγα μέρος τοῦ ἀττικοῦ
πληθυσμοῦ, διὰ τί εἰς τῶν νεωτέρων, εἰς τῶν μεира-
κίων πάντων τὰ πρόσωπα ἐπανθῇ ἡ κατῆφεια;
Μήπως ἐπεπλήχθησαν ὑπὸ τῶν γονέων, μήπως ἡτ-
τήθησαν εἰς τοὺς βέλους καὶ τὴν ἀποδιδρασκίνδα
(κρυπτόν), μήπως δὲν ἐπετράπη αὐτοῖς νὰ ἐνηλα-
τήσωσι, μήπως; Οὐδὲν τούτων
Ἐφθασεν ὁ Σεπτέμβριος καὶ τὰ σχολεῖα δὲν ἐκάψαν
κατὰ τὰς παύσεις, τὰ βιβλία ἔλα δὲν ἐφαγώθησαν
ὑπὸ τῶς σκολήκων, ὑπάρχουσιν ἀκόμη καὶ Κόρομη-
λᾶ τυπογραφεῖον καὶ Γενναδίου γραμματικαὶ καὶ
Ἀσωπίου συντακτικὰ, καὶ Ἕλληνες συγγραφεῖς, καὶ
πρώτη καὶ δευτέρα κλίσις καὶ εἰς *μι* ῥήματα· καὶ ἐν
ὅσῳ ὑπάρχωσι, καθ' ἕκαστον Σεπτέμβριον ζαβακω-
μένα (*) πολλὰ πρόσωπα θὰ βλέπωμεν. — Ἀνέγγειλαν
ἤδη τὴν ἑναρξίν τῶν μαθημάτων κατὰ τὴν 1 Σε-
πτεμβρίου οἱ ἀναρίθμητοι τῶν ἐκπαιδευτηρίων διευ-
θύνται κ' ἐφέτος δὲν καρδαίνουμεν ὡς ἄλλοτε τὰς
τρεῖς πρώτας τοῦ Σεπτεμβρίου ἡμέρας, τελευταίαν
τῶν παύσεων παρηγορίαν, διότι ἡ 3 Σεπτεμβρίου
ἐπεσημαίαθη ὑπὸ σοβαρωτέρων πραγμάτων!

Ἠκούσατε βεβαίως ἀρκετὰ καὶ συνοικέσια καὶ
διαζύγια καὶ πρὸς συνοικέσιον διαζύγια. — Μετέ-
θετε βεβαίως οἱ ὀπωροθήποτε πάσχοντες εἰς Τήνον
καὶ ἰάθητε οἱ ἡμίσεις τοῦλάχιστον, οἱ ἡθικῶς πάσχον-
τες. — Ἡλιάσθητε τὴν 23 Αὐγούστου ἐν Σαλαμῇ. —
Δὲν ἐτιμήσατε τὴν πανήγυριν τῆς *Χελιδονοῦς*, . . .
διὰ τὸν φόβον τῶν *Ιουδαίων* — γράφε *ληστῶν*. — Ἐψη-
νόμεναι, πατεῖτε πρὸς τὰ Πατήσια, καλὰ Ἀτθίδες,
καὶ ἐκεῖθεν, ἀντὶ νὰ θαυμάσητε τὴν φύσιν, ἀναπολαῖ-
τε τοὺς χοροὺς τοῦ χειμῶνος . . . — Ἀλλ' αὐτὰ διὰ
τί τὰ λέγω, ἀφ' οὗ τὰ γνωρίζετε; Καὶ τὰ συνοικέσια
θὰ συνδεθῶσι καὶ τὰ διαζύγια θὰ τελειωθῶσι καὶ ἡ
Τήνος δὲν θὰ καταποντισθῇ ἕως τοῦ χρόνου καὶ ἡ
Σαλαμίς δὲν θὰ ἀναδῶσθαι ὡς ἐκ θαύματος δένδρα πυ-
κνόσια καὶ οἱ *λησταὶ* θὰ ἐκλίπωσιν ἀφικνουμένου
τοῦ βασιλέως καὶ, κατὰ χάρισσαν ἀντίθεσιν, θὰ σει-
σθῶσι πάλιν αἱ ἐπισκευαζόμεναι αἰθούσαι τῶν ἀνα-
κτόρων ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν . . . ὀρχηστῶν. Σ.

(*) Ἑλληνικωτάτη ἡ λέξις ἐκ τοῦ *ζα* καὶ τοῦ *βλ* ἄξ.